

[Agerschou]

ikke behøvede at gå denne omvej til bistandskontoret?

Jane Oksen (FP):

Fremskridtspartiet synes selvfølgelig, at det er godt, at unge mennesker skal aktiveres og i stedet for at modtage bistandshjælp skal ud på arbejdsmarkedet. Men det er jo ikke helt lige meget, hvordan vi skruer de love sammen, vi vedtager herinde.

Fremskridtspartiet har arbejdet meget med dette lovforslag, nr. L 150, såvel som med lovforslag nr. L 58 A. De to forslag hænger meget nøje sammen, og vi kan faktisk ikke vedtage det ene uden også at vedtage det andet, hvis der skal være sammenhæng i tingene.

Vi har haft en række forhandlinger med såvel socialministeren som arbejdsministeren. Det er ingen hemmelighed, at Fremskridtspartiet også er meget stærkt indstillet på, at de offentlige udgifter ikke må stige, ja, vi ser selvfølgelig gerne, at de falder ret betydeligt. Mens den borgerlige regering har siddet, er de offentlige udgifter steget med 10 pct. Tiden var nok inde til, at vi begyndte at tænke på, om ikke vi kunne skrue nogle ordninger sammen, som var lidt udgifts-neutrale.

I lovforslag nr. L 150 er der nogle offentlige merudgifter på godt 100 mio. kr. i 1989 og 100 mio. kr. i 1990. Når der er sat disse penge på, er det, fordi regeringen har indgået en finanslovaftale med Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne. Vi accepterer selvfølgelig de forlig, partierne indgår indbyrdes, og derfor er vi udmærket klar over, at de beløb, der er sat af i 1989, er vi selvfølgelig nødt til at anerkende. Vi er også nødt til at anerkende, at der for 1990 er indgået en aftale med Socialdemokratiet om de økonomiske rammer for disse ordninger.

Så er vi fremme i 1991 og 1992. Fremskridtspartiet synes, at det ville være meget rimeligt, at man også indgik en aftale med os. Vi er vel ikke et ringere parti end andre her i Folketinget, og vil man have vores stemmer til et forslag, bør man vel også lytte lidt til de synspunkter, vi har. Fremskridtspartiet har reelt foreslået, at der kom en besparelse på 10 pct. i 1991 og 10 pct. i 1992 af de samlede udgifter på dette område, som vi regner med ligger omkring de 2 mia. kr. Er der nogen, der har et bedre tal, hører jeg det gerne, men det er i hvert tilfælde også Socialdemokratiets tal på, hvad vi bruger til disse ordninger.

Der skulle tages udgangspunkt i det forbrugte beløb fra 1990. Dette har hverken arbejdsministeren eller socialministeren kunnet gå med til. Man har reelt tilbudt os 24 mio. kr. i 1991 og 24 mio. kr. i 1992 i forhold til de faktiske udgifter for 1990. Vi ved, at der i øjeblikket er udsigt til en projektløn på omkring de 60 kr. i timen. Der er forhandlinger i gang, men når der er forhandlinger i gang, er det selvfølgelig ikke afklaret, hvor stor den projektløn bliver. Men af de udtalelser, jeg har hørt, er der meget positiv stemning også i Socialdemokratiet for, at vi får denne projektløn gennemført fra 1. januar 1990.

Så vidt, så godt. Når vi så kommer ned på en lavere løn end i dag, hvor der er timelønninger på over 85 kr. på beskæftigelsesprojekter, er det helt klart, at der vil foreligge nogle besparelser. Derfor er et tilbud på 24 mio. kr. i 1991 og 24 mio. kr. i 1992 efter vores mening et meget billigt tilbud at give Fremskridtspartiet. Man har heller ikke villet give os nogen forsikringer om, at projektlønnen bliver indført. Ministeren har en bemyndigelse til at gribe ind og fastsætte denne projektløn, hvis forhandlingerne bryder sammen, men det er vores indtryk, at ministeren er meget bange for at binde sig, fordi forhandlingerne om projektlønnen muligvis så vil gå i stå. Det skal jeg ikke kunne vide om de vil, og vi er for så vidt indforståede med, at 60 kr. i timen trods alt er bedre end de timelønninger, der er i dag.

Det helt ideelle efter Fremskridtspartiets mening er selvfølgelig, at unge mennesker skal arbejde på fuld tid. De skal vænnes til et fuldtidsjob, og så skal de have en løn, der svarer til bistandshjælpen; måske kunne vi endda strække os så vidt, at de kunne få lidt mere end bistandshjælpen, for at aktivere dem til at tage imod disse jobtilbud, men slet ikke i den størrelsesorden, der opereres med nu.

Vi synes faktisk, at det havde været langt klogere af socialministeren, om hun udsatte lovforslag nr. L 150 til næste samling. Vi kunne i efteråret tage forslaget op, for så ville vi have en afklaring af, om projektlønnen var gennemført, eller hvad der forelå om den projektløn. Der kan være forskellige ting, der skal afklares omkring den, men så vidste vi langt mere konkret, hvad det egentlig er, vi taler om, og så ville vi i hvert tilfælde være sikre på, at det blev til en betaling, som der var nogen rimelighed i, og at der